

[Løvig Simonsen]

kender, og som er forudsætningen for, at man kan gå i detaljer med de spørgsmål, som nu skal stilles.

Jeg vil også gøre opmærksom på, at jeg har fået brev fra Folketingets Præsidium, hvori der står, at betækningsbidraget skal være færdigt senest den 3. maj. Så kan fru Hanne Severinsen selv prøve at finde frem til, hvor lang tid der er fra den 1. april, hvor handlingsplanen for et bæredygtigt landbrug skal foreligge, og til betækningsbidraget til den omfattende miljøpakke skal være færdigt, uanset at nogle af os har været igennem det tre gange. Det er dér, problemet ligger, det er ikke et spørgsmål om, at vi ikke er interesserede i eller villige til at gå ind i et arbejde med at kortlægge de problemer, der er.

Gade (SF):

Det er jo ikke første gang, Folketinget behandler den pakke, som den nye miljøminister har genfremsat, og SF står da også ligesom de sidste gange ved, at vi gerne vil gå ind i konkrete drøftelser af det samlede lovkompleks.

Men det skal også bemærkes klart og tydeligt, at SF ser med betydelig skepsis på, hvilken samlet virkning det vil få, hvis alle kræfter samles om miljøpakken og dertil hørende ændringer af bekendtgørelser – 88 i alt, har vi fået at vide – og på den forvirring, det ganske givet vil skabe i lang tid i kommunerne, inden for erhvervslivet osv.

Det er da også en vigtig begrundelse for, at SF selv har fremsat forslag til ændringer af miljølovgivningen, der i stedet bygger på eksisterende lovgivning. Her er efter vores opfattelse sikre miljøfremskridt, og vi har oven i købet indarbejdet de fremskridt, der ligger i regeringens pakke, og som vi jo hele tiden har anerkendt, mens vi naturligvis ikke har medtaget de forslag, der gør os usikre med hensyn til miljøpåvirkningen. Her kan jeg nævne aftalestrategien, som vi gerne vil diskutere, men som har gjort os usikre i den udformning, den har, og bonusplanerne, hvor vi ser reelle miljøtilbage-skridt i den nuværende udformning.

Folketinget kan nu vælge sikre miljøfremskridt med SF's lovforslag eller også tage SF's forslag som udgangspunkt for konkrete ændringsforslag. Det er også delvis et svar på hr. Løvig Simonsens spørgsmål om, hvad SF's motiver har været til at fremsætte disse omfattende forslag.

Vi ser ikke nogen grund til at gennemføre alle lovene samtidig. Når vi skal i gang med at forhandle i Folketinget, vil det være klogest, at vi starter med at tage de love, der vil være lettest tilgængelige. I SF's øjne er miljøbeskyttelsesloven nok det sted, hvor forhandlingerne mellem partierne lettest bør kunne føre til et brugbart resultat og til klare miljøfremskridt. SF sætter fokus på forsigtighedsprincippet, skærpede miljøstraffe og håndhævelse i det hele taget. Ved en sådan mere glidende behandling i Folketingets Miljøudvalg kan Folketinget gøre sit til, at pakken ikke får andre vigtige miljøinitiativer til at drukne; og der er jo som nævnt af andre ordførere opfølgningen af vandmiljøplanen, altså diskussionen om et bæredygtigt landbrug.

Men vi har brug for mange tiltag i disse tider. Vi har brug for, at der er arbejdskraft og ressourcer til løbende og med faste intervaller at ajourføre de danske handlingsplaner, så man sørger for, at Danmark ikke sækker bagud i forhold til f.eks. Holland og Tyskland på miljøområdet. Der er brug for at udarbejde en omfattende miljøafgiftspolitik koordineret internationalt, og der er brug for en ægte miljøpolitisk stillingtagen til et bæredygtigt landbrug osv.

Det er vigtigt, at ressourcerne ikke tæmmes i bekendtgørelsesskriveri, og jeg er enig i Danmarks Naturfredningsforenings advarsel om, at en sådan tredje omskrivning af hele lovgivningen vil gøre det nødvendigt, at alle bestående bekendtgørelser, cirkulærer og vejledninger skal skrives om. Et sådant arbejde, der i sig selv ikke har nogen nytte, vil beslaglægge Miljøministeriets kræfter flere år ud i fremtiden. Det står der i en henvendelse, som Danmarks Naturfredningsforening har sendt os, og der er meget rigtigt i det. Derfor er det underligt at høre på diskussionerne om al den forenkling, som f.eks. fru Hanne Severinsen har talt om. Der er altså brug for en virkelig miljøindsats i stedet for udskrivning af bekendtgørelser.

Til sidst i denne omgang et lille miljømæssigt hjertesuk, måske stort! Midt i 1980'erne talte kun få om at være grønne, men det lykkedes faktisk at få sat det grønne på dagsordenen for alvor. Ak, hvor forandret, fristes man til at sige. Nu taler alle om at være grønne, og vi diskuterer århundredets miljøreform. Men det handler meget lidt om miljø. Det handler forfærdelig meget om forenklinger og administrative regler